

2025/03 PER A CONÈIXER MÉS LA XINA D'AVUI, RECOMANO 4 ARTICLES IMPRESCINDIBLES DE L'ÈPIC VILAWEB DIGITAL, MALGRAT ALGUNS DISSENTIMENTS PERSONALS. 3 articles del director Vicent Partal, independentista de pedra picada, i 1 del viatger Sergi Unanue, per arreu del món. 16 p. (+)

Dissentiments personals per complementar les lectures recomanades:

- Quan es parla de Taiwan, cal parlar, també, que va ser USA qui va impedir la conquesta de l'illa per Mao, i va transportar-hi en vaixell de l'armada americana a ChangKaiCheck i família
- Quan es parla de HongKong, cal parlar, també, del lloguer britànic (humiliant) de 100 anys, amb governador nomenat, i democràcia molt controlada.
- Quan es parla del fets de la plaça de Tian'anmen del 1998, cal parlar, també, 1. Que la plaça va estar oberta a tothom fins el 2013, quan hi va haver l'atac terrorista https://en.wikipedia.org/wiki/2013_Tiananmen_Square_attack [2013 Tiananmen Square attack - Wikipedia](#) Recordar les concentracions multitudinàries dels 1 d'octubre des de les 4 de la matinada per assistir a la hissada de la bandera (viscut el 2002), fent moure, amb broma, la línia de protecció policial. 3 L'article de l'ambaixador Brugolat a ElMundo del 2019 [*Tiananmen, 30 años después | Opinión*](#) que *no hi va a ver massacre a la plaça*, documentat pels periodistes de TVE, amb reportatge no emès. 4. Que les visites diàries a la plaça continuen essent multitudinàries (viscut fa 9 mesos), malgrat els controls.
- Que no és pot dir que *La nova Xina mor a Tian'anmen*, perquè a més a més de la conservació de la seva memòria històrica (les grans estàtues de Mao, arreu, els fets de Tiananmen del 1999, els canvis de rumb de DenXiaoPing...), hi ha les realitats de Chongqing i Txengdu(ben descrites), la presa de les 3 Gorges, els 100 milions d'habitants de la badia de Canton , amb HongKong, Macau, Shenzhen (de 15.000 habitants, el 1978, a més de 10 milions, avui) i Guangzhou, la posada en òrbita d'estació espacial, amb canvi de tripulació cada tres mesos, o haver assolit en 80 anys un nivell de PIB i renda 3 vegades més alt que el de la Índia, també superant els 1.400 milions d'habitants (prop del 40% de la població del món entre ambdós estats).

<https://www.vilaweb.cat/noticies/un-lamborghini-per-a-mao-viatge-a-la-nova-xina-i/>

<https://www.vilaweb.cat/noticies/totes-les-llums-sencenen-a-chongqing-viatge-a-la-nova-xina-ii/>

[La nova Xina mor a Tian'anmen \(Viatge a la nova Xina, i III\)](#)

<https://www.vilaweb.cat/noticies/chongqing-la-megalopolis-mes-surrealista-de-la-xina/>

Complements especialment recomanats d'en Partal: 1. Les editorials diàries. 2. Totes les *Pissarretes* i 3. El llibre [*Fronteres. Aquelles línies que algú ha dibuixat sobre el Mapa*](#) (Editorial Comanegra), amb 37 llocs de tot el món, amb els meus dissentiments per els capítols de HongKong i Taiwan, per falta d'informació.

Més recomanacions: feu- vos subscriptors de pagament de Vilaweb.

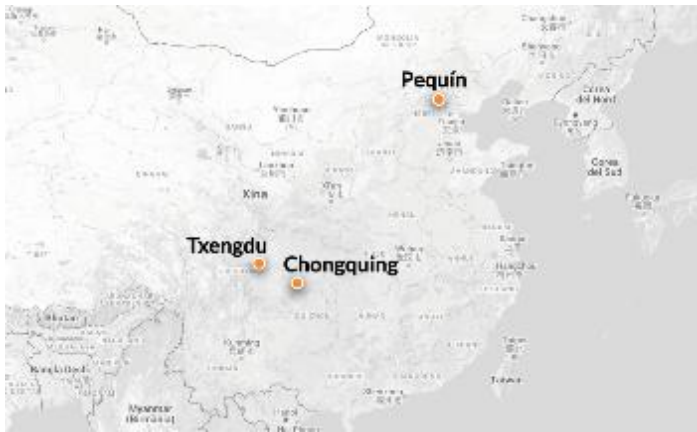
Notícies relacionades:

248. https://www.clusa-oriach.cat/20241030-Three%20Gorges%20Project-Doc_per_web-Noticia248.pdf

249. https://www.clusa-oriach.cat/20241001-Aniversari75e_FundacioRepublicaDelPobleDeXina_1Octubre1949-Homenatge_JClusa.pdf

250. [242. 20240824-URBANISME I MERCAT IMMOBILIARI A LA XINA 11-ViatgeFamiliar HK Macau Guilin Hangzhou Shanghai Xian Yannan Beijing Shenyang](#)

251. <https://www.clusa-oriach.cat/20240329-20240311-ViatgeGener-Shenzhen-Guangzhou-Guilin-TurismeVermell.pdf>

La nova Xina mor a Tiananmen_ Viatge a la nova Xina i III) Vicent Partal

En plena crisi pels aranzels amb els Estats Units, Vicent Partal ha tingut l'oportunitat de viatjar per l'oest de la Xina, la nova frontera econòmica i social del país, una zona encara molt desconeguda per a la majoria dels europeus, però que representa un salt endavant espectacular per a l'economia d'aquell país. Fa el relat del viatge en tres capítols: el final, centrat en el retorn a Pequín

Un dels controls fixes que el visitant ha de superar abans de poder entrar a la plaça

[Vicent Partal](#)

[La nova Xina mor a Tian'anmen \(Viatge a la nova Xina, i III\)](#)

https://www.vilaweb.cat/noticies/la-nova-xina-mor-a-tiananmen-viatge-a-la-nova-xina-i-iii/?pont=19d0feb11b742d2ad5ff4934f4ce2879&utm_campaign=ButlletNit&utm_medium=Butllet%C3%AD&utm_source=intern

02.05.2025 - 21:40

Veig la immensitat de la plaça com una mar de ciment que s'estén davant meu. He arribat a Pequín després d'haver voltat per la nova Xina de l'oest, per Xi'an, Chengdu i Chongqing i ara em trobe

amb aquesta vastitud que les guies expliquen que fa 765 metres per 282 i és la més gran del món. Un desert gris que s'obre com una ferida en el cor de Pequín.

La plaça de Tian'anmen no és únicament un espai físic, és el punt on el poder i el poble s'uneixen en una mena de comunió tensa i contradictòria. És el símbol de la Xina, present fins i tot a l'emblema nacional del país. I representa "la valentia i la perseverança del poble xinès en la lluita per la independència i la llibertat", segons que diuen els fullets oficials. Però quantes coses que s'amaguen rere aquestes paraules.

He tornat a Tian'anmen, i a Pequín, per primera volta d'ençà que, com a periodista, vaig viure en aquesta mateixa plaça la revolta dels estudiants l'any 1989 i la repressió sagnant que la va seguir. Aleshores, vaig passar setmanes ací, dormint sobre el seu terra dur, conversant amb aquells joves valents i ingenus, intentant d'entendre què passava, treballant per explicar al nostre país una revolució que semblava tan exòtica com improbable i que va acabar amb una matança que no puc oblidar, ni ho vull.

Durant el viatge em vaig preguntar unes quantes vegades de quina manera el règim podria acomodar aquesta nova Xina que va sorgint a l'oest del país, aparentment més lliure, més "solta" seria un adjectiu precís, encara que sembla el contrari. Com podria subjectar aquests joves que caminen desimbolts a Chongqing, com podria refrenar l'orgia capitalista que es viu a Chengdu. Tinc molts dubtes que ho puga fer, però he de dir que Tian'anmen se m'apareix ara com el lloc on moren tots els somnis. Estic marcat pel meu passat, és veritat. Com tothom. Però no crec que siga únicament això.

Tian'anmen era una plaça. Ho dic en passat perquè avui és una altra cosa. A una plaça, hi entres caminant per qualsevol punt, els carrers simplement hi desemboquen i aporten riuades de gent que es distribueix i s'escampa de seguida pel seu territori. Tian'anmen era una plaça aleshores. Una plaça desbordada d'humanitat, de gent, d'històries i de vida. Avui, ja no.

El règim xinès ha posat un interès enorme a esborrar la història de la matança del 4 de juny. Ha arribat a crear una gran muralla digital per a impedir que hi entren les notícies que no controla, els relats que no vol que la gent escolte. Però en aquest món d'avui això és una tasca colossal condemnada al fracàs. Els joves van amb la VPN incorporada al mòbil i accedeixen al mateix internet que a València, i també a Sidney, a París i –de moment encara i ja veurem quant de temps– a Hong Kong. Tant és així que la VPN, un simple programa que simula que el teu mòbil és en un altre país, te la venen incorporada i tot quan compres una targeta SIM per a circular amb el teu mòbil per aquest país.

Evidentment, hi ha la qüestió de l'enormitat de les seues xifres. Amb gairebé trenta milions d'habitants, urbs com Chengdu o Chongqing ens impressionen vivament, a nosaltres. Tres vegades el nostre país sencer en una sola ciutat. Però què són trenta milions de persones en un país de més de 1.400 milions d'habitants? Una de les coses que vaig aprendre –amargament– el 1989 va ser que era possible la soledat d'un milió de persones juntes. Pequín va bullir en unes jornades inoblidables i inesborrables, però la resta de la Xina ni se'n va assabentar.

I, tanmateix, ací a Pequín, en aquesta plaça, es palpa clarament la por. Es palpa la por concreta i directa del règim.

Tian'anmen ja no és una plaça. Ara és un espai tancat al qual no s'accedeix normalment a peu, passejant. Has de demanar un permís dies abans per a visitar-la. I quan hi arribes, has de superar uns quants cordons policials abans de poder-la trepitjar. No pas controls mòbils: s'hi han posat instal·lacions permanents que filtren tothom que intenta d'acostar-s'hi. Revisió de la documentació, revisió a fons de la persona, de la roba, de les sabates, control de totes les bosses i paquets que intenten d'entrar. I càmeres. No n'he vist mai tantes enlloc del món.

Assumesc que no són únicament de videovigilància, sinó també biomètriques. Me les he trobades per tot arreu –el nombre de càmeres que hi deu haver desplegades per tota la Xina ha de ser, per força, únic i imbatible–, però a Pequín semblen més ostentoses. Al nou aeroport de la ciutat, de fet, ja no hi ha aquells panells que indiquen de quina porta eixirà el teu avió: has de posar-te davant una càmera que et reconeix i t'indica on vas.

Les càmeres són un senyal que la por que té el règim del seu poble és evident. Una por que xoca amb el retrat de Mao que continua presidint l'entrada de la ciutat prohibida. Va ser Mao qui va dir que el partit havia de nedar entre el poble com els peixos naden a l'aigua. Difícil de creure-s'ho, això, avui.

Al mig de Tian'anmen s'alça encara el monument als herois del poble, un enorme monòlit de 38 metres d'alçària al voltant del qual els estudiants van organitzar el moviment el 1989. Però avui és, literalment, territori prohibit. Un parterre de flors aparegut després de les protestes n'allunya la gent i tot de soldats en una posició grotescament marcial fan guàrdia per evitar que ningú s'atrevesca a tornar a plantar-se en aquell punt en què els estudiants de Pequín, el primer dia de la seua revolta, van dipositar un gran cartell de Hu Yaobang.

Cau la nit i s'encenen tot de llums, torres amb focus descomunals, sobre la plaça. Com cada dia, hi fan un xou militar per a abaixar la bandera de la república popular. Han tallat el trànsit a l'avinguda Chang'an i aleshores el silenci s'ha tornat eixordador. Jo m'ho he mirat de lluny, prop del monument, pensant en aquells joves sacrificats i en els joves que he vist aquests dies i que no sé si un dia també ho seran. Podrà el règim contenir la nova Xina com ho va fer el 1989? No ho sé, ni crec que ho puga saber. Però em sembla que, com ha passat en tota la història de la Xina, la resposta és en aquesta plaça que ja ha deixat de ser-ho.

Tots els llums s'encenen a Chongqing (Viatge a la nova Xina, II)

En plena crisi pels aranzels amb els Estats Units, Vicent Partal ha tingut l'oportunitat de viatjar per la Xina de l'oest, la nova frontera econòmica i social del país, una zona molt desconeguda encara per a la majoria dels europeus, però que representa un salt endavant espectacular per a l'economia d'aquell país. Fa el relat del viatge en tres capítols, el segon centrat a Chongqing

[Tots els llums s'encenen a Chongqing \(Viatge a la nova Xina, II\)](https://www.vilaweb.cat/noticies/totes-les-llums-sencenen-a-chongqing-viatge-a-la-nova-xina-ii/)

<https://www.vilaweb.cat/noticies/totes-les-llums-sencenen-a-chongqing-viatge-a-la-nova-xina-ii/>

[Vicent Partal](#)

Actualització: 01.05.2025 - 23:31

Hi ha capvespres que saps quan els vius que perduraran en la memòria, i el de Chongqing n'és un. Assegut a la barana d'un vaixell que em porta per les sorprenentment escasses aigües del lang-Tsé, mentre aquest s'atura amb una maniobra lenta a la punta de la península que hi ha al centre

de la ciutat, m'adone que contemple un espectacle que sembla pertànyer més al regne dels somnis que no pas al de la realitat concreta.

Els gratacels ací no són entitats estàtiques, com ho serien a l'envellida Nova York. Ací, a Chongqing, les façanes es converteixen en llenços gegantins on la llum dansa amb una insistència frenètica. Hi ha cascades de colors que flueixen de dalt a baix, ideogrames que s'encenen i s'apaguen, imatges gegantines que ballen al ritme d'una música que no se sent però que s'intueix. I els gratacels ocupen tot el camp visual, sencer. Això de Chongqing és una autèntica desmesura lluminosa que fa trontollar les certes més sòlides.

El nou edifici de l'òpera emergeix com una illa onírica enmig d'aquest deliri lluminós. Sobre la seua pell de vidre es projecten tot d'imatges hipnòtiques en això que sembla un espectacle concebut per embriagar els sentits, per fer perdre peu a l'espectador, per impressionar-lo.

I, enmig de tot això, la contradicció més punyent: les cases antigues arran d'aigua, estructures modestes de fusta i pedra que ara allotgen restaurants cridaners i superdemanats, on s'amunteguen els comensals. Aquestes construccions humils, testimonis d'una Xina que s'esvaeix a marxes forçades, semblen mirar amb resignació estoica els seus veïns descomunals. El nostre vaixell s'ha aturat al davant, com si el capità hagués volgut oferir-nos aquest contrast brutal entre allò que era i allò que és aquesta ciutat, entre la tradició que s'aferra tenaçment a la vora del riu i la modernitat que s'enfila cap a un cel que m'imagino que ja no pensa en déus antics.

En aquest moment, Chongqing, amb el vaixell quiet i el soroll del motor reduït a un murmur, em sembla un espectacle irreal, més paregut a una al·lucinació col·lectiva que no pas a un producte de la voluntat humana. I, tanmateix, existeix. Existeix amb una intensitat que gairebé fa mal als ulls. I a l'ànima.

Em fa vergonya reconèixer-ho, però segur que no seré l'únic: jo ignorava fins fa quatre dies l'existència d'aquesta megalòpoli de la Xina de l'oest que ja voreja els trenta milions d'habitants i ha esdevingut el lloc per als joves, per als inconformistes, per als xinesos que no tenen ganes de viure en la grisor.

Oficialment, això que avui anomenem Chongqing es va crear el 1997 amb la intenció de potenciar tota la contrada i especialment de controlar i servir de base a la monumental presa de les Tres Gorges, que conté la central de producció d'energia elèctrica més gran del món en termes de capacitat instal·lada i en generació anual d'energia.

No és que Chongqing no existís abans, però la decisió del 1997 va canviar-ne la història per sempre. Sumant territoris veïns, convertint-la en una de les quatre ciutats governades directament pel govern xinès (les altres són Pequín, Xang-hai i Tianjin) i catapultant-la –amb Chengdu– com el centre estratègic de la nova Xina de l'interior, Chongqing ha tingut un desenvolupament tan ràpid que desafia allò que els europeus podem arribar a entendre.

En vaig sentir parlar, per primera vegada, a **Sergi Unanue**, que la va visitar l'any passat i la va descriure en [aquest article](#) per a VilaWeb com “la megalòpoli més surrealista de la Xina”. Unanue hi descriu totes les coses que a qualsevol visitant el deixen bocabadat: la plaça que en un costat és a peu de carrer i en l'altre en la planta vint-i-dos, les escales mecàniques que s'enfonsen l'equivalent a 31 plantes per arribar a l'estació de metro més profunda de la Xina, o aquella altra estació situada dins un edifici que els trens travessen pel mig, com si fos la cosa més normal del món.

Emmarcada en aquesta geografia tan particular, Chongqing emergeix com l'alternativa que sembla que captiva la joventut xinesa. Si les ciutats costaneres representen el rostre més internacional i estrictament regulat de la Xina, aquesta “Ciutat de les Muntanyes” ofereix un contrast notable: un desenvolupament econòmic vertiginós combinat amb un esperit menys homogeneïtzat i sever. I amb un cost de la vida molt favorable, que és pràcticament la meitat que a Xang-hai, amb

apartaments assequibles fins i tot prop del centre, una realitat inimaginable a les congestionades megàpolis orientals. Aquesta accessibilitat econòmica, combinada amb un mercat laboral en expansió constant i una atracció enorme per la tecnologia i la cultura, ha creat l'escenari perfecte per a joves que fugen de la insostenible pressió financera i competitiva de Pequín o Shenzhen.

I allò que veritablement sembla separar Chongqing de les ciutats costaneres és l'atmosfera cultural distintiva i el relatiu distanciament del control centralitzat. Durant les tensions per la política de "covid zero", a final del 2022, mentre Xang-hai havia de suportar els confinaments més severos –que li van fer un mal irreparable– i Pequín vivia sota una vigilància intensificada, Chongqing va mostrar una gestió comparativament més flexible i pragmàtica. Els chongqinesos, històricament coneguts pel caràcter independent i lleugerament desafiant, han cultivat un ambient urbà notablement més lliure que el de les metròpolis costaneres. Aquesta ciutat, geogràficament allunyada dels centres de poder tradicionals, ha desenvolupat una escena cultural *underground*, amb espais artístics alternatius on circulen idees i expressions culturals que serien ràpidament suprimides a les ciutats sota un escrutini més fort. La temperatura social més relaxada es manifesta en una vida nocturna efervescent, absolutament elèctrica, i en una actitud general menys rígida envers les convencions socials que tant ofeguen els joves a les ciutats de primera línia. Les dones joves feministes, particularment, però també grups religiosos com els cristians i els musulmans, afirmen que l'atmosfera a Chongqing és molt més oberta que a la resta del país, una opinió que no comparteixen els grups LGBTI.

Aquest contrast –volgut i perseguit– amb les ciutats costaneres s'intensifica també per la posició estratègica de Chongqing en l'arquitectura política xinesa actual.

Si Pequín, Xang-hai i Shenzhen funcionen com a aparadors internacionals sotmesos a constants directrius centrals i a les expectatives de representar la "cara perfecta" de la Xina, Chongqing gaudeix d'un cert marge de maniobra com a nus interior clau per a la iniciativa de la Nova Ruta de la Seda. Aquest estatus especial ha permès a les autoritats locals de desenvolupar polítiques econòmiques i socials amb un cert grau d'autonomia pragmàtica i fins i tot el paisatge urbà resultant reflecteix aquesta singularitat: gratacels futuristes que s'entrellacen amb barris tradicionals, mercats nocturns bulliciosos on la regulació sembla més laxa i una identitat cultural que manté un peu en la tradició i un altre en la modernitat, però sense la uniformitat imposada a les metròpolis costaneres. Per a una generació de joves xinesos cansats de la pressió conformista, els preus prohibitius i l'anonimat de les megalòpolis tradicionals, Chongqing no representa simplement una alternativa econòmica, sinó una promesa d'existència més autèntica i menys constreta. És, diuen, una nova Xina, molt desconeguda a fora, però que va guanyant pes i presència a marxes forçades.

Un Lamborghini per a Mao (Viatge a la nova Xina, I)

En plena crisi pels aranzels amb els Estats Units, Vicent Partal ha tingut l'oportunitat de viatjar per la Xina de l'oest, la nova frontera econòmica i social del país, una zona molt desconeguda encara per a la majoria dels europeus, però que representa un salt endavant espectacular per l'economia d'aquell país. En fa el relat del viatge a través de tres capítols, el primer centrat en Chengdu

<https://www.vilaweb.cat/noticies/un-lamborghini-per-a-mao-viatge-a-la-nova-xina-i/>
[Un Lamborghini per a Mao \(Viatge a la nova Xina, I\)](#)

[Vicent Partal](#)

30.04.2025 - 21:40

|

Actualització: 02.05.2025 - 07:49

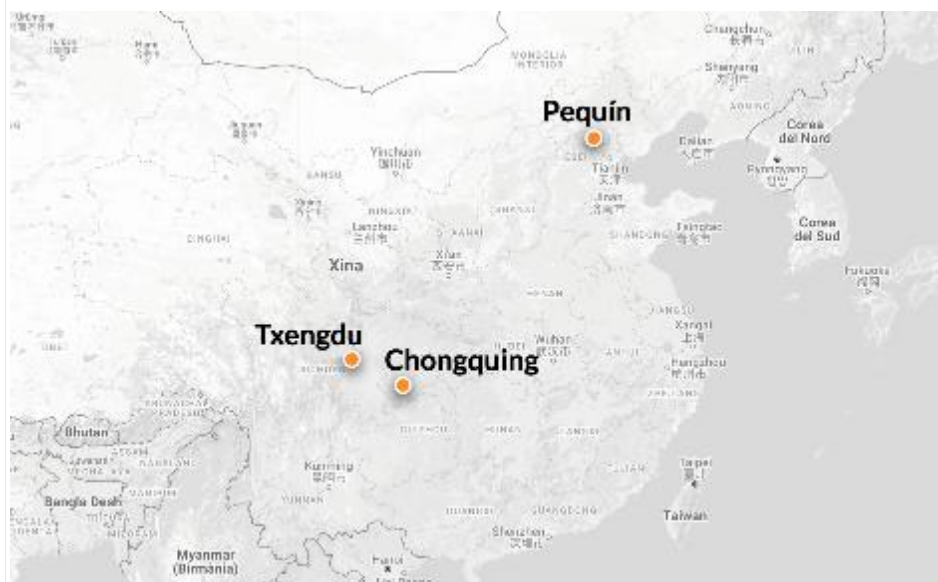
La plaça Tianfu de Chengdu concentra en un sol cop d'ull totes les enormes contradiccions de la Xina actual. La presideix una estàtua monumental de Mao Zedong, el pare de la República Popular, que sembla que desafie el pas del temps. Si la mires del centre de la plaça estant, per un moment pots tenir la sensació que han canviat molt poques coses en aquest país. El Gran Timoner, amb la seua americana de coll tancat, els braços estesos en un gest entre paternal i autoritari, la mirada fita en un futur ideal que no va arribar mai, és l'encarnació lítica d'una ideologia que va prometre l'austeritat, la igualtat i la primacia del col·lectiu per sobre de l'individu. L'estàtua, d'un marbre blanc immaculat, és situada sobre un parterre de flors especialment ben curat i es retalla contra el fons d'un edifici que ara allotja un museu de tecnologia. És un edifici vell, on tan sols la presència d'un rètol lluminós en anglès fa visible que ja no som a la Xina del segle passat.

I, davant per davant, com en una burla del destí, s'alcen un grup de gratacels amb la impudícia pròpia d'aquests temples moderns dedicats al déu diner. A la part més alta, coronant-los com una joia obscena, un rètol lluminós de Tonino Lamborghini llança el seu missatge de luxe desenfrenat, d'individualisme extrem, de velocitat i potència al servei del plaer privat.

N'hi ha prou de girar el cos noranta graus per passar de la contemplació del líder comunista a la del símbol suprem del capitalisme més desmesurat. És un moviment físic mínim, però que equival a un salt ideològic abismal. I el fet més sorprenent és l'absència total de sorpresa. Els xinesos passen entre aquestes dues manifestacions tan contradictòries amb una naturalitat esbalaïdora, com si no hi hagués cap incoherència. Potser han trobat una manera d'habitar la contradicció que a nosaltres, els occidentals, se'ns escapa. O potser és que el pragmatisme xinès, tan antic com la seua civilització, ha après a conviure amb les paradoxes, a adaptar-se a les circumstàncies canviants sense perdre un cert sentit de continuïtat.

Chengdu, situada en una cruïlla de camins estratègica a la Xina de l'oest, és una sorpresa per al viatjant. La mateixa plaça amaga a sota un centre comercial on la gent d'ací menja una pizza Domino o una hamburguesa de McDonald's, o prenen el més sofisticat *bubble tea* taiwanès. Hi ha música en viu i botigues. Apple al costat de Huawei, competint de manera descarada, Lego i les mil

No sé si ho he d'interpretar com un missatge o si és una simple casualitat, però la serp, com l'anunci del senyor Lamborghini, es pot interpretar com un contrast formal amb aquell Mao que ningú no ha pensat a desplaçar a un lloc més discret.

En arribar a Chengdu, el metro és modern, però fa una olor estranya. A l'eixida un cartell avisa que, efectivament, això és perquè treballen per ampliar-lo i les obres tenen aquestes coses i aquestes molèsties. Cerque les dades i he de fregar-me els ulls. La línia en què viatge va ser la primera de la ciutat i es va inaugurar fa només quinze anys. Avui —hi insistesc: tan sols quinze anys després— el metro de Chengdu és el quart metro del món en nombre de quilòmetres. Hi ha quinze línies en marxa i un tramvia: entre tots cobreixen 633 quilòmetres de via i serveixen 387 estacions. I no paren de construir-ne nous trams. Com és possible?

Però no és el metro i prou. La ciutat va inaugurar, fa un any i mig, un museu de la ciència-ficció dissenyat per l'estudi Zaha Hadid, amb tota la complexitat de corbes i espai que són típiques del seu treball. I va ser construït en tan sols un any, de la primera pedra al dia de la inauguració. És una de les últimes obres arquitectòniques en una ciutat –desconeguda per a la majoria dels europeus o coneguda només pels seus óssos panda– que ja ha superat els vint milions d'habitants, que en molt pocs anys s'ha situat com el centre financer número trenta-cinc del món, que té oficines i edificis de 300 de les empreses enumerades al Fortune500 –el 2010 en tenia tan sols dotze– un dels trenta aeroports més concorreguts del món, la sisena estació de trens més gran del planeta i ja se situa entre les vint-i-cinc ciutats on es fa més recerca científica.

Fotografia de kev1n Z (Unsplash).

Una de les darreres empreses a instal·lar-s'hi ha estat TikTok. Les noves oficines centrals del grup Douyin, propietari tant de TikTok com de la versió xinesa de l'app ByteDance, són al parc tecnològic que ha crescut al voltant del Museu d'Art Contemporani de la ciutat. Per a Douyin, Chengdu, amb una quantitat enorme de població jove que treballa en sectors de la tecnologia, en àmbits universitaris i en empreses importants, és, sobretot, la ciutat pilot on fa les proves dels seus nous serveis de distribució i compra amb la seua plataforma. Però també és una ciutat plena d'oportunitats i d'idees, per la presència d'un gran nombre d'empreses tecnològiques, que no para de créixer. I que, al seu torn, fan créixer tot de serveis auxiliars.

I poques proves més evidents d'això que recórrer l'artèria que els locals coneixen com el "bulevard" i que passa precisament pel mig del museu i la nova seu de TikTok. Perquè aquest bulevard en realitat són quinze quilòmetres ininterromputs de gratacels d'acer i vidre, de grans construccions, d'hotels i centres comercials que projecten una potència i un creixement que, vist per Europa, sembla impossible de concebre.

Això sí. A la meitat de l'avinguda hi ha obres i un col·lapse permanent de trànsit, perquè el metro –recordeu: aquell metro que fa quinze anys no existia i que avui ja té 633 quilòmetres de vies– continua creixent de manera accelerada. El pla de les autoritats locals és que d'ací a cinc anys, quan en farà vint de la inauguració del metro, supere en nombre de quilòmetres i estacions els metros de Pequín, Xang-hai i Canton, els únics que encara li van davant. Si ho aconsegueixen, serà un colp d'efecte monumental que els servirà per a ratificar una teoria que cada dia se sent més i que afirma que la Xina de la costa –Pequín, Xang-hai, Shenzhen...– per increïble que sembla, ja és el passat i que el nou centre del món va creixent a l'interior, en la ruta de l'oest de la Xina.

Chongqing: la megalòpoli més surrealista de la Xina Sergi Unanue

- Avui es calcula que a Chongqing hi ha més de trenta-dos milions d'habitants, però fa setanta anys n'hi havia menys de dos milions

[Chongqing: la megalòpoli més surrealista de la Xina](https://www.vilaweb.cat/noticies/chongqing-la-megalopolis-mes-surrealista-de-la-xina/)

<https://www.vilaweb.cat/noticies/chongqing-la-megalopolis-mes-surrealista-de-la-xina/>

[Sergi Unanue](#)

08.04.2024 - 21:40

|

Actualització: 24.09.2024 - 04:04

Si hi ha cap ciutat del món que s'assembli a la de *Blade Runner* ha de ser Chongqing. Hi ha tants gratacels, i tan junts, que els veïns d'edificis diferents gairebé es podrien donar la mà de la finestra estant, a desenes de metres sobre terra; de nit, els edificis s'il·luminen amb llums de mil colors; les carreteres i autopistes s'encreuen a l'aire formant xarxes inversemblants; i, fins i tot, es poden veure metros passant per dins de blocs d'apartaments. És una ciutat que sembla viure en un futur distòpic.

Les notícies sobre Chongqing havien copsat la meva atenció ja fa molts anys. Llegia titulars sobre la ciutat que semblaven parlar d'un altre món, on tot passava molt més de pressa i on es demostrava que la humanitat s'anava dirigint cap a un futur decadent i tecnològic. "Chongqing estrena carrils per als qui caminen mirant el telèfon", "Chongqing serà la primera ciutat del món a arribar a quaranta milions d'habitants" o "S'obre a Chongqing el primer garatge robotitzat de vint plantes" eren alguns dels que se m'havien quedat ballant pel cap.

A Chongqing hi ha edificis connectats per ponts.

Finalment, ara em trobava amb l'oportunitat de visitar aquesta megalòpoli, considerada la ciutat més gran del món, si bé és un títol que s'ha d'agafar amb pinces. A la Xina, les municipalitats són les zones d'administració de determinades ciutats, però engloben més que l'àrea urbana. En el cas de Chongqing, ocupa una part molt gran de zona rural. Dels 82.000 km² que la converteixen en la ciutat més extensa del planeta, només vora un 7% conté edificacions.

Al país només hi ha quatre municipalitats, i aquesta és l'única que no és a la costa. Les altres són Pequín, Xangai i Tianjin, tres motors econòmics. La particularitat que tenen és que no s'engloben dins cap diputació provincial, sinó que són controlades directament pel Partit Comunista de la Xina.

Chongqing és coneguda com a “ciutat elèctrica” perquè a la nit s’il·lumina amb milers de llums de colors.

Irònicament, quan vaig trepitjar Chongqing per primera vegada, ràpidament em va venir al cap que allò era el millor resum possible del capitalisme desenfrenat. Era mitjanit, però tot semblava obert. Cap espai a peu de carrer no era desaprofitat: hi havia botigues i restaurants pertot arreu, les voreres eren plenes de gent consumint i els comerços es barallaven per copsar l’atenció de tothom amb cartells de neó, música i missatges transmesos a tot volum pels altaveus. Fins i tot els edificis semblaven desperts, il·luminats tant per dins com per fora.

Avui es calcula que a Chongqing hi viuen més de 32 milions d’habitants, 23 dels quals a la zona urbana. El fet més increïble de tot plegat és que fa setanta anys hi vivien menys de dos milions. El creixement de la ciutat és difícilment comparable a cap altre lloc del planeta. Sobretot a partir del 1997, quan es va convertir en la quarta municipalitat del país.

El riu Jialing, abans d’unir-se al lang-Tsé, al pas per Chongqing.

També en l’àmbit econòmic. D’ençà del 2002, i fins fa ben poc, la ciutat va encadenar any rere any dades de creixement del PIB per sobre del 10% anual, cosa que l’ha convertida en la zona urbana amb més creixement del planeta. L’any passat, finalment, va superar Canton en el quart lloc de ciutat amb més PIB de la Xina. A més a més, el percentatge d’habitants de Chongqing que viuen a

la ciutat respecte de les zones rurals també ha augmentat, d'un 31% l'any 1997 a més d'un 70% actualment.

Així doncs, no és gens estrany que la ciutat hagi crescut com bonament ha pogut, adaptant-se a un entorn natural singular. De fet, Chongqing és coneguda com una "ciutat muntanyosa entre rius". És just en aquest punt del mapa on s'uneixen dos rius molt importants, el Jialing i el Iang-Tsé, que després de Chongqing recorre 1.600 quilòmetres fins a arribar a Xangai, on desemboca a la mar de la Xina oriental. No gaire lluny també hi ha la gran presa de les Tres Gorgues, una de les construccions més grans i impressionants de la nostra època, i una infraestructura clau en la història de la ciutat. Però és que, a més, les goles que acompanyen aquests dos rius que travessen Chongqing originen unes grans diferències de pendents i altituds que fan que la urbanització d'aquesta ciutat sigui molt especial.

Una dona ven fruites en un pas a nivell per a vianants a Chongqing.

Hi ha un lloc que m'ho va fer entendre molt bé. És una plaça que semblava ben normal quan vaig trepitjar-la per primera vegada. Tenia aquest estil sobri tan característic de les places de la Xina comunista. A un costat hi passava un carrer ample amb uns quants carrils per als vehicles i molt de trànsit. Però quan em vaig acostar a l'altre extrem vaig trobar que, en realitat, era en una planta 22, al capdamunt d'un gratacel. Des d'allà, podia accedir a un laberint de plantes, ascensors i ponts entre edificis. L'orientació era extremadament complicada, perquè allò que era el pis 22 en un ascensor, era el 8 en un altre, i així a tots els nivells i blocs d'apartaments.

Amb aquest gran desnivell entre parts de la ciutat, no és tan difícil d'entendre que ací hi hagi escales mecàniques que s'enfonsen l'equivalent a 31 plantes per arribar a l'estació de metro més profunda de la Xina, i algunes altres que cobrin un peatge per a utilitzar-les. És el cas de les escales mecàniques de Huanggang, que connecten dues zones per on cada mes passen milions de persones per anar a treballar. Costa uns 25 cèntims d'euro el trajecte i tarda dos minuts i mig a recórrer els 112 metres de llargada. L'alternativa, lògicament, és fer-ho a peu.

Per usar les escales mecàniques de Huanggang s'ha de pagar un peatge.

Però el veritable drama apareix quan no hi ha tecnologies com aquestes que facilitin la mobilitat dels veïns en un terreny tan muntanyós. Fa uns quants anys, per exemple, es va fer viral un edifici de 24 plantes sense ascensor. Construït el 1990, abans que s'estengués l'ús dels ascensors a la Xina, el bloc d'apartaments ha significat un desafiament físic per als seus residents, si bé asseguren que s'hi acostumen de pressa. De la mateixa manera, també es comparteixen amb frisança per les xarxes socials imatges de carreteres al damunt d'edificis o el de metros passant per dins de blocs d'apartaments.

El més famós és el de l'estació de Liziba, on acudeixen centenars de turistes, la majoria xinesos, per fotografiar els trens que entren i surten de l'edifici. És un bloc d'apartaments que ja va ser construït amb la intenció d'acollir una estació de metro. De fet, la construcció presumeix de grans innovacions arquitectòniques i tecnològiques que redueixen moltíssim el soroll i les vibracions que causen en els habitatges dels residents. Diuen que els nivells de contaminació acústica que es deriven de l'activitat del metro no sobrepassen els 60 decibels, l'equivalent a un rentaplats en funcionament.

Uns venedors ambulants aprofiten l'ombra d'havent dinat per fer una becaïna.

En contra d'allò que podria semblar, la ciutat és una meravella urbanística que ha despertat la curiositat d'experts en l'àmbit internacional. No solament es parla de l'habilitat de dissenyar pensant

en vertical, sinó també en tres dimensions, en una demostració de creativitat i raonament que, efectivament, es pot considerar futurista. Fa poc, fins i tot han construït un gratacel que cataloguen d'horitzontal.

El nou

complex de Raffles City té un “gratacel horitzontal”.

Tot i el gran creixement urbà –evident– d'aquests últims anys, aquest enclavament geogràfic té una història que es remunta 3.000 anys enrere. La seva posició al costat del riu Iang-Tsé el va convertir durant segles en un centre molt important de comerç, sobretot de porcellana i te, que el va consolidar com a principal port interior de la Xina.

De fet, la intenció del Partit Comunista aquestes últimes dècades ha estat, precisament, de retornar aquest estatus a la ciutat. Convertint-lo en la quarta municipalitat del país, han mirat de mitigar les desigualtats econòmiques com més va més grans que s'anaven trobant entre l'est, la costa, i el centre o oest del gegant asiàtic. I, mirant-ho amb perspectiva, es pot dir que en gran manera ho han aconseguit, fins al punt que Chongqing i Chengdu, la capital de la província veïna de Sichuan, a pocs quilòmetres de distància, es van convertint en dues de les ciutats més de moda entre els xinesos, una cosa que fa uns quants anys hauria semblat impossible.

Unes dones

contemplen els gratacels d'una part de la ciutat.

La visita a aquesta ciutat va excedir les meves expectatives. Esperava trobar-me un lloc on imperés el caos i el creixement urbanístic descontrolat, i també una ciutat grisa i sense personalitat. Si bé és cert que hi ha una mica d'això, sobretot m'he sorprès amb el nivell de les tecnologies i de l'enfocament de la municipalitat, que em va semblar més habitable que no preveia.

De fet, els dirigents xinesos s'han mostrat molt insistents a l'hora de parlar d'aquest concepte, el d'habitabilitat, a Chongqing, que propugnen com una prioritat per al govern a l'hora de continuar expandint i millorant la ciutat. Per exemple, s'han elaborat estudis que demostren l'impacte que tenen l'alçada dels edificis, les ombres que creen, i com s'aprofiten espais de transició com les terrasses o escales per a construir-hi zones pacificades, a l'hora de controlar (amb força èxit) la temperatura i la humitat de la regió, coneguda com un dels "quatre forns" de la Xina.

Uns veïns

juguen a cartes al carrer a Chongqing.

Tot amb tot, sí que sembla que la ciutat hagi de ser un infern per als conductors, amb desenes de nivells diferents, de ponts per a travessar els rius i carreteres que s'enfilen cap al cel. El trànsit hi és continu i dens durant pràcticament les vint-i-quatre hores del dia, i això és un factor a tenir en compte si es vol parlar de ciutat més amable amb els vianants. A més a més, algunes carreteres

van quedant obsoletes pel gran creixement de Chongqing. Alhora, l'oferta d'habitatge de la municipalitat sovint va acompanyada d'unes condicions molt precàries, amb apartaments molt petits, o sense llum natural pels edificis veïns, que tapen el sol.

Però si una cosa m'ha captivat de Chongqing, més enllà de les curiositats tecnològiques i de la increïble infraestructura, és que encara conserva una identitat molt lligada al seu passat rural. La manera de fer dels seus habitants dista de la de ciutats com Pequín o Xangai, que és més seriosa i freda. Fins i tot es poden trobar camps o zones verdes sense urbanitzar enmig de tants gratacels. Combina les característiques d'una megalòpoli amb l'autenticitat xinesa. Sens dubte, és un lloc digne de tornar a visitar. Serà interessant de veure a les xarxes socials quines noves idees ens porten directament del futur estant.